

## Arrest

nr. 286 620 van 24 maart 2023  
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat I. SIMONE  
Stanleystraat 62  
1180 UKKEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

### DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 28 november 2022 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 13 oktober 2021 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 30 november 2022 met refertenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 januari 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 februari 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat I. SIMONE verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché F. VAN DIJCK, die verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

#### 1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 13 oktober 2021 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

*"In uitvoering van artikel 42quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt er een einde gesteld aan het verblijf van: (...)*

*Reden van de beslissing:*

*Betrokkene diende een aanvraag in als familielid van een burger van de Unie middels een bijlage 19ter op 03.01.2018 waarna zijn verblijfsrecht werd erkend met de afgifte van een F-kaart op 22.06.2018. Betrokkene verkreeg het verblijfsrecht in functie van de Belg M.J.H. (...), zijn echtgenote met wie hij zich vestigde. Intussen is de situatie van betrokkene totaal gewijzigd. Betrokkene werd op 15.09.2020 een eerste maal ambtshalve afgevoerd (voorstel 07.07.2020). Hij werd daarna op het adres van de referentiepersoon heringeschreven zonder tussenkomst van onze administratie op 18.11.2020. Vervolgens werd betrokkene opnieuw ambtshalve geschrapt op 28.09.2021. Blijkens gegevens verkregen van de PZ Buggenhout-Lebbeke werd betrokkene na zijn eerste ambtshalve afvoering heringeschreven op basis van een woonstcontrole uitgevoerd op 14.12.2020. Na die datum kreeg de politie meerdere meldingen waaruit blijkt dat betrokkene telkenmale, al dan niet onder bedreiging, geld kwam vragen bij de referentiepersoon. Uit die meldingen blijkt ook dat betrokkene niet op het adres van de referentiepersoon woonde. De referentiepersoon trachtte zelfs betrokkene als vermist op te geven. Op 16.07.2021 komt mevrouw M. (...) bij de politie melden dat ze betrokkene nergens kan bereiken, maar hem nodig heeft voor het invullen van haar belastingen. Het staat hoe dan ook vast dat betrokkene en de referentiepersoon minstens sedert 16.07.2021 helemaal geen contact meer hebben met mekaar. Er kan dan ook redelijkerwijze worden aangenomen dat er sedert die datum geen minimum aan relatie meer is tussen betrokkene en mevrouw M. (...). (arrest RVV 192 871 dd. 29.09.2017: Er is in casu geen sprake meer van een minimum aan relatie tussen de verzoekende partij en haar Belgische echtgenote Aldus toont verzoekende partij niet aan dat haar verblijfsrecht niet mocht worden beëindigd op grond van artikel 42quater, §1, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet om de loutere reden dat zij nog gehuwd was met haar Belgische echtgenote en arrest 200 566 RVV dd. 1.03.2018: Overeenkomstig vaste rechtspraak van de Raad van State vereist de gezamenlijke vestiging van een vreemdeling die gehuwd is met een Belgische onderdaan, een minimum aan relatie tussen de echtgenoten, een daadwerkelijke en effectief beleefde gezinsband, en is samenwoning daartoe niet vereist (RvS 24 april 1995, nr. 53.030; RvS 5 maart 2004, nr. 128.878; RvS 4 oktober 2005, nr. 149.807; RvS 8 mei 2006, nr. 158.407). Uit de bestreden beslissing blijkt dat een gezinscel niet aanvaard wordt en dat wordt vastgesteld dat er geen gezamenlijke vestiging meer is. Verzoekster betwist dit niet. Artikel 42quater, § 1, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet bepaalt dat er door de minister (c.q. de staatssecretaris) of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde kan gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie wanneer "het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er (...) geen gezamenlijke vestiging meer (is)".) De gezinshereniging blijkt achterhaald te zijn.*

*Overeenkomstig art. 42quater, §1, 2° van de wet van 15.12.1980 kan het verblijfsrecht van betrokkenen beëindigd worden wegens vertrek van de referentiepersoon uit het Rijk.*

*Betrokkene heeft verzaakt aan de verplichting om binnen de acht werkdagen zijn nieuwe verblijfplaats door te geven, een tijdelijke afwezigheid te melden of een eventueel vertrek naar het buitenland aan te geven. Heden staat hij ambtshalve geschrapt sinds 28.09.2021 (voorstel daartoe dateert van 08.07.2021). Door toedoen van betrokkene kan aldus geen toepassing gemaakt worden van art. 62 §1 van de wet van 15.12.1980. Het is voor DVZ onmogelijk betrokkene te verzoeken zijn individuele situatie toe te lichten zodat kan getoetst worden of hij eventueel toch het verblijfsrecht verder zou kunnen uitoefenen. Betrokkenes dossier zal moeten worden beoordeeld op basis van de voor DVZ beschikbare gegevens.*

*Wat de uitzonderingsgronden overeenkomstig artikel 42quater, §4 van de wet betreft:*

*Betrokkene voldoet aan de uitzonderingsgrond voorzien bij artikel 42quater, §4, 1° van de wet. Hij huwde met de referentiepersoon op 07.07.2017. Zoals hierboven reeds werd gedetailleerd is er minstens sedert 16.07.2021 geen sprake meer van een minimum aan relatie. Betrokkene en de referentiepersoon zijn dus minstens drie jaar gehuwd, waarvan één jaar in het Rijk.*

*Om zich te kunnen beroepen op deze uitzonderingsgrond is echter eveneens vereist dat hij voldoet aan de cumulatieve bestaansmiddelenvoorwaarde zoals deze gesteld is in artikel 42quater, §4, 2e lid van de wet. In het administratief dossier zijn geen elementen terug te vinden waaruit blijkt dat betrokkene tewerkgesteld is als werknemer of een zelfstandige activiteit voert, noch dat hij voor zichzelf over voldoende bestaansmiddelen beschikt om alzo te vermijden ten laste te vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk, noch dat hij lid is van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarde voldoet.*

*Verder wordt opgemerkt dat bij gebrek aan gemeenschappelijke kinderen met de referentiepersoon betrokkene evenmin voldoet aan de uitzonderingsgronden voorzien bij artikel 42quater, §4, 2° en 3° van de wet.*

*Wat betreft de elementen die het verblijf zouden rechtvaardigen zoals in 4° omschreven, er kan niet blijken uit de voor de dienst beschikbare gegevens in het dossier dat er sprake zou zijn van een schrijnende situatie waar betrokkene het slachtoffer van is of is geweest. Het is bijgevolg redelijk te concluderen dat art. 42quater, §4, 4° eveneens niet van toepassing is.*

*Wat de humanitaire elementen van het dossier betreft:*

*Overeenkomstig artikel 42quater, §1, 3e lid van de wet dient bij een beslissing om een einde te stellen aan het verblijf rekening gehouden te worden met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.*

*In het dossier zijn geen elementen aanwezig waaruit moet blijken dat betrokkene leeftijd of gezondheidstoestand van die aard zouden zijn dat ze zich zouden verzetten tegen het nemen van deze beslissing.*

*Betrokkene bezit sedert 03.01.2018 het verblijfsrecht in België. Hoewel hij reeds sedert 02.08.2010 in België verblijft, hebben de verblijfsaanvragen tussen 02.08.2010 en 03.01.2018 nooit een gunstig gevolg gekend. Betrokkene kreeg in die periode ook meerdere keren het bevel om het grondgebied te verlaten. Er dient opgemerkt te worden dat er geen rechten kunnen worden geput uit periodes van illegaal verblijf of uit verblijfsaanvragen die geen positief gevolg kenden. Betrokkene verblijft dus iets meer dan drieënhalfjaar legaal in het Rijk, wat een relatief korte periode is. Zijn verblijfsduur is niet van die aard dat ze een tegenindicatie vormt voor het beëindigen van zijn verblijfsrecht.*

*Wat de mate van bindingen met zijn herkomstland betreft, moet worden opgemerkt dat betrokkene meerdere asielaanvragen indiende, waarin hij eerst verwees naar familiale problemen die hem zouden verhinderen terug te keren naar Iran, vervolgens speelde op het feit dat hij zich had bekeerd tot het protestantisme waardoor hij de doodstraf riskeerde. Telkenmale werden zijn asielaanvragen geweigerd omdat betrokkene onvoldoende aantoonde dat hij een gegronde vrees had om in Iran te worden vervolgd of er met in slaagde elementen aan te reiken die een gegronde vrees voor vervolgingen zouden aantonen. Waar betrokkene eerst nog aanhaalde familiale problemen te hebben, gaf hij bij zijn vierde asielaanvraag van 07.05.2014 toe dat de asielmotieven die hij bij de drie vorige aanvragen had aangevoerd (o.m. zijn familiale problematiek) gelogen waren. Hij gaf eveneens in zijn laatste asielinterview dd. 19.05.2016 aan dat hij af en toe contacten had met vrienden en familie in Iran. De Administratie beschikt echter niet over recentere gegevens. Gezien betrokkene tot op heden nog steeds geen internationale bescherming heeft bekomen en hij bovendien aangaf nog contact te hebben met familie en vrienden in Iran, kan redelijkerwijs worden aangenomen dat de mate waarin betrokkene bindingen heeft met zijn herkomstland, niet van die aard zijn dat ze zich tegen de beëindiging van zijn verblijfsrecht verzetten.*

*Wat betrokkene economische situatie betreft, beschikt de Administratie niet over gegevens waaruit blijkt dat hij actief zou zijn op de arbeidsmarkt of een zelfstandige activiteit zou voeren. Wel blijkt dat hij de referentiepersoon meermaals om geld vroeg, soms onder bedreiging. Er kan redelijkerwijs worden aangenomen dat zijn economische situatie precair is daar hij het nodig acht om de referentiepersoon te bedreigen. Op economisch vlak is betrokkene allerm minst geïntegreerd.*

*Ook met betrekking tot zijn socioculturele integratie beschikt de DVZ over weinig elementen. Het feit dat betrokkene zoals blijkt uit zijn latere asielaanvragen wat Nederlands spreekt is niet voldoende om te kunnen stellen dat betrokkene in die mate sociocultureel is geïntegreerd dat hij daarmee zijn verblijfsrecht zou kunnen behouden. Het kennen van de regio taal is immers van belang om te kunnen deelnemen aan het maatschappelijk leven. Daarnaast is ook niet geweten of betrokkene het verplichte inburgeringstraject heeft afgelegd. Zijn mate van sociale en culturele indicatie vormt aldus geen bezwaar voor het nemen van deze beslissing.*

*Betrokkene gezinssituatie werd hiervoor reeds gedetailleerd. De relatie met de referentiepersoon liep ten einde. De referentiepersoon verklaarde op 16.07.2021 niet meer in contact met betrokkene te kunnen*

*treden. Voor zover geweten heeft betrokkene geen minderjarige kinderen in België. Waar betrokkene zich ophoudt of hij zich nog in België bevindt en of hij er dan deel maakt van een gezin, is de Administratie thans niet bekend.*

*Het is bijgevolg redelijk te concluderen dat de huidige elementen niet aantonen dat betrokkene op een wijze is geïntegreerd in België dat het een intrekking van het verblijf in de weg zou kunnen staan.*

*Gezien het geheel van de in het administratief dossier aanwezige elementen en de bovenvernoemde overwegingen lijkt het niet inhumain het verblijfsrecht van betrokkene heden te beëindigen.*

*Bijgevolg wordt het recht op verblijf van betrokkene beëindigd. Zijn F-kaart dient ingetrokken te worden."*

## 2. Over de rechtspleging

De verzoekende partij heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat zij geen synthesememorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid.

## 3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 42<sup>quater</sup> en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het hoorrecht, van het beginsel dat de administratie rekening moet houden met alle elementen van het dossier om te beslissen en van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). De verzoekende partij meent dat er ook sprake is van een manifeste appreciatiefout.

De verzoekende partij licht haar enig middel toe als volgt:

*"Le requérant conteste formellement la motivation de la décision attaquée :*

*1. Bien que le requérant ait fait l'objet de plusieurs radiations, il a également à plusieurs reprises été réinscrit.*

*L'Office des Etrangers fait mention du fait que le 16.07.2021, Madame M. (...) aurait signalé à la police ne pouvoir trouver nulle part son époux, alors qu'elle l'aurait cherché pour remplir sa déclaration d'impôt.*

*Or :*

- *La requérante a écrit à la commune de Buggenhout le 29.07.2021 (pièce 2) : elle confirme que Monsieur habite bien à l'adresse de la résidence conjugale.  
Cet élément a dû être transmis à l'Office des Etrangers, où à tout le moins, l'Office des Etrangers se devait d'interroger la commune, ou de passer par la commune afin de convoquer Monsieur pour être entendu, avant de prendre une décision de retrait de séjour en date du 13.10.2021 !*
- *Le fait que Madame cherche Monsieur car elle a besoin de lui pour faire remplir sa déclaration fiscale est bien signe qu'il y a toujours communauté de vie !  
Ainsi que mentionné dans la décision attaquée, une cohabitation n'est pas nécessaire entre les époux mais il faut un minimum de vie commune, laquelle est clairement établie.*

*L'Office des Etrangers n'a en tout état de cause pas pu adéquatement motiver la décision, car Monsieur n'a pas été entendu.*

*Vu les manifestations de Madame, celle-ci aurait pu être convoquée où Monsieur aurait pu être convoqué en dépit de sa radiation à la dernière adresse de résidence conjugale, et ce en vertu du principe de collaboration entre l'administration et l'administré, et du devoir de minutie.*

*Dans la mesure où :*

- *Le requérant a en Belgique un séjour long de plus de dix ans ;*
- *Aucune fraude n'est relevée, alors que le requérant était déjà autorisé au séjour depuis de trois mois !;*
- *Aucune demande d'aide sociale n'a été formulée ;*
- *Le requérant a fait valoir des éléments qui rendraient pour lui un retour en Irak particulièrement difficile : il est protestant.*
- *La décision ne peut être considéré comme étant adéquatement motivée.*

*Le moyen est fondé."*

3.2. Luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen: *"de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden"* (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972).

De verzoekende partij laat na om bij haar toelichting bij het enig middel duidelijk uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing de artikelen 3 en 8 van het EVRM schendt.

Het enig middel is in de aangegeven mate onontvankelijk.

3.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) merkt op dat de bestreden beslissing duidelijk het determinerende motief aangeeft op basis waarvan deze werd genomen. Er wordt immers verwezen naar artikel 42<sup>quater</sup> van de Vreemdelingenwet en naar artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Daarnaast wordt er verduidelijkt dat de verzoekende partij op 3 januari 2018 middels een bijlage 19<sup>ter</sup> een aanvraag indiende als familielid van een burger van de Unie waarna haar verblijfsrecht werd erkend met de afgifte van een F-kaart op 22 juni 2018, dat zij het verblijfsrecht verkreeg in functie van de Belg, M.J.H., haar echtgenote met wie zij zich vestigde, dat haar situatie intussen totaal gewijzigd is, dat zij op 15 september 2020 een eerste maal ambtshalve werd afgevoerd (voorstel 7 juli 2020), dat zij daarna op 18 november 2020 op het adres van de referentiepersoon werd heringeschreven zonder tussenkomst van de verwerende partij, dat zij vervolgens opnieuw ambtshalve werd geschrapt op 28 september 2021, dat zij blijkens gegevens verkregen van de PZ Buggenhout-Lebbeke na haar eerste ambtshalve afvoering werd heringeschreven op basis van een woonstcontrole uitgevoerd op 14 december 2020, dat de politie na die datum meerdere meldingen kreeg waaruit blijkt dat de verzoekende partij telkenmale, al dan niet onder bedreiging, geld kwam vragen aan de referentiepersoon, dat uit die meldingen ook blijkt dat de verzoekende partij niet op het adres van de referentiepersoon woonde, dat de referentiepersoon haar zelfs als vermist trachtte op te geven, dat mevrouw M. op 16 juli 2021 bij de politie komt melden dat zij de verzoekende partij nergens kan bereiken maar haar nodig heeft voor het invullen van haar belastingen, dat het hoe dan ook vaststaat dat zij en de referentiepersoon minstens sedert 16 juli 2021 helemaal geen contact meer hebben met elkaar, dat er dan ook redelijkerwijze kan worden aangenomen dat er sedert die datum geen minimum aan relatie meer is tussen de verzoekende partij en mevrouw M. en dat de gezinshereniging achterhaald blijkt te zijn. Er wordt tevens gemotiveerd dat de verzoekende partij heeft verzaakt aan de verplichting om binnen de acht werkdagen haar nieuwe verblijfplaats door te geven, een tijdelijke afwezigheid te melden of een eventueel vertrek naar het buitenland aan te geven, dat zij heden ambtshalve geschrapt staat sinds 28 september 2021 (voorstel daartoe dateert van 8 juli 2021), dat door het toedoen van de verzoekende partij aldus geen toepassing kan gemaakt worden van artikel 62, §1 van de Vreemdelingenwet, dat het voor de verwerende partij onmogelijk is de verzoekende partij te verzoeken haar individuele situatie toe te lichten zodat kan worden getoetst of zij eventueel toch het verblijfsrecht verder zou kunnen uitoefenen, dat het dossier van de verzoekende partij zal moeten worden beoordeeld

op basis van de voor de verwerende partij beschikbare gegevens. De verwerende partij zet vervolgens uiteen waarom zij meent dat er *in casu* geen sprake is van een of meerdere uitzonderingsgronden, zoals die worden geformuleerd in artikel 42<sup>quater</sup>, §4, 1° tot 4° van de Vreemdelingenwet en motiveert tevens, in het licht van de elementen waarmee rekening dient te worden gehouden overeenkomstig artikel 42<sup>quater</sup>, §1, derde lid van de Vreemdelingenwet, over de gezondheidstoestand van de verzoekende partij, haar leeftijd, de duur van haar verblijf in het Rijk, de mate waarin de verzoekende partij banden heeft met haar land van oorsprong, haar economische situatie, haar sociale en culturele integratie en haar gezinssituatie, en komt uiteindelijk tot de conclusie dat de huidige elementen niet aantonen dat zij op een wijze in België geïntegreerd is dat het een beëindiging van het verblijf in de weg zou kunnen staan, dat het gezien het geheel van de in het administratief dossier aanwezige elementen en de bovengenoemde overwegingen niet inhumain lijkt om haar verblijfsrecht heden te beëindigen, dat haar recht op verblijf bijgevolg wordt beëindigd en haar F-kaart dient ingetrokken te worden.

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals deze voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en uit artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet, blijkt niet.

3.4. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert, zodat het middel wordt bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Waar de verzoekende partij de schending aanvoert van het beginsel dat de administratie rekening moet houden met alle elementen van het dossier om te beslissen, lijkt zij te wijzen op een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

3.5. De schending van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van de relevante bepalingen van artikel 42<sup>quater</sup> van de Vreemdelingenwet, waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert.

3.6. De *in casu* relevante bepalingen van artikel 42<sup>quater</sup> van de Vreemdelingenwet luiden als volgt:

“§ 1

*In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie:*

1° (...)

2° (...)

3° (...)

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer

5° (...)

6° (...)

(...)Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

§2 (...)

§3 (...)

§4 (...)

§5 (...)"

3.7. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de verzoekende partij op 3 januari 2018 een aanvraag indiende als familielid van een burger van de Unie middels een bijlage 19ter waarna haar verblijfsrecht werd erkend met de afgifte van een F-kaart op 22 juni 2018, dat zij haar verblijfsrecht verkreeg in functie van de Belg, M.J.H., haar echtgenote met wie zij zich vestigde, dat haar situatie intussen totaal gewijzigd is: "Betrokkene werd op 15.09.2020 een eerste maal ambtshalve afgevoerd (voorstel 07.07.2020). Hij werd daarna op het adres van de referentiepersoon heringeschreven zonder tussenkomst van onze administratie op 18.11.2020. Vervolgens werd betrokkene opnieuw ambtshalve geschrapt op 28.09.2021. Blijkens gegevens verkregen van de PZ Buggenhout-Lebbeke werd betrokkene na zijn eerste ambtshalve afvoering heringeschreven op basis van een woonstcontrole uitgevoerd op 14.12.2020. Na die datum kreeg de politie meerdere meldingen waaruit blijkt dat betrokkene telkenmale, al dan niet onder bedreiging, geld kwam vragen bij de referentiepersoon. Uit die meldingen blijkt ook dat betrokkene niet op het adres van de referentiepersoon woonde. De referentiepersoon trachtte zelfs betrokkene als vermist op te geven. Op 16.07.2021 komt mevrouw M. (...) bij de politie melden dat ze betrokkene nergens kan bereiken, maar hem nodig heeft voor het invullen van haar belastingen. Het staat hoe dan ook vast dat betrokkene en de referentiepersoon minstens sedert 16.07.2021 helemaal geen contact meer hebben met mekaar. Er kan dan ook redelijkerwijze worden aangenomen dat er sedert die datum geen minimum aan relatie meer is tussen betrokkene en mevrouw M. (...). (arrest RvV 192 871 dd. 29.09.2017: Er is in casu geen sprake meer van een minimum aan relatie tussen de verzoekende partij en haar Belgische echtgenote Aldus toont verzoekende partij niet aan dat haar verblijfsrecht niet mocht worden beëindigd op grond van artikel 42quater, §1, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet om de loutere reden dat zij nog gehuwd was met haar Belgische echtgenote en arrest 200 566 RvV dd. 1.03.2018: Overeenkomstig vaste rechtspraak van de Raad van State vereist de gezamenlijke vestiging van een vreemdeling die gehuwd is met een Belgische onderdaan, een minimum aan relatie tussen de echtgenoten, een daadwerkelijke en effectief beleefde gezinsband, en is samenwoning daartoe niet vereist (RvS 24 april 1995, nr. 53.030; RvS 5 maart 2004, nr. 128.878; RvS 4 oktober 2005, nr. 149.807; RvS 8 mei 2006, nr. 158.407). Uit de bestreden beslissing blijkt dat een gezinscel niet aanvaard wordt en dat wordt vastgesteld dat er geen gezamenlijke vestiging meer is. Verzoekster betwist dit niet. Artikel 42quater, § 1, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet bepaalt dat er door de minister (c.q. de staatssecretaris) of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde kan gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie wanneer "het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er (...) geen gezamenlijke vestiging meer (is)".) De gezinshereniging blijkt achterhaald te zijn."

3.8. De verzoekende partij betoogt dat hoewel zij meermaals is geschrapt, zij ook meermaals opnieuw is ingeschreven maar weerlegt noch ontkracht daarmee de motieven in de bestreden beslissing dat er redelijkerwijze kan worden aangenomen dat er sedert 16 juli 2021 geen minimum aan relatie meer is tussen de verzoekende partij en mevrouw M. en dat de gezinshereniging achterhaald blijkt te zijn. Zij toont immers niet aan, noch blijkt uit het administratief dossier, dat zij na 16 juli 2021 nog op het adres van de referentiepersoon verbleef en na de ambtshalve schrapping op 28 september 2021 nog opnieuw werd ingeschreven op het adres van de referentiepersoon. De verzoekende partij toont met haar betoog niet aan dat voornoemde motieven foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk zijn.

3.9. De verzoekende partij stelt verder dat mevrouw M. op 29 juli 2021 de gemeente Buggenhout heeft aangeschreven, dat mevrouw M. bevestigde dat zij, de verzoekende partij, op het adres van de

echtelijke woning woonde, dat deze informatie moest worden doorgegeven aan de verwerende partij, dat de verwerende partij de gemeente op z'n minst moest bevragen.

Uit de e-mail van de referentiepersoon, mevrouw M., van 29 juli 2021, die de verzoekende partij bij haar verzoekschrift voegt, blijkt dat zij de gemeente Buggenhout in het kader van *“een voorstel tot schrapping voor (de verzoekende partij) (...)”* liet weten dat de verzoekende partij *“wel degelijk nog in Buggenhout woont op ons adres, B. (...) 9255 Buggenhout”*. Uit het *“verslag van verblijfsonderzoek – voorstel tot ambtshalve afvoering”* van de politiezone Buggenhout-Lebbeke van 10 september 2021, dat zich in het administratief dossier bevindt, blijkt dat op 11, 16 en 18 augustus 2021, aldus na de e-mail van mevrouw M. aan de gemeente Buggenhout, werd vastgesteld dat de verzoekende partij niet aanwezig was op het adres B. te Buggenhout. Op grond van dit verslag werd de verzoekende partij, zoals ook wordt gemotiveerd in de bestreden beslissing, op 28 september 2021 opnieuw ambtshalve geschrapt. De verzoekende partij toont niet aan waarom de informatie uit de e-mail van mevrouw M. van 29 juli 2021, die in het kader van een voorstel tot ambtshalve schrapping werd verstuurd, moest worden doorgegeven aan de verwerende partij of waarom de verwerende partij de gemeente hierover moest bevragen, nu blijkt dat de verwerende partij in de bestreden beslissing het uiteindelijke besluit omtrent het voorstel tot ambtshalve schrapping, met name de ambtshalve schrapping op 28 september 2021, in rekening heeft genomen. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt aldus dat tijdens het onderzoek in het kader van het voorstel tot schrapping van 8 juli 2021 rekening werd gehouden met de mogelijkheid dat de verzoekende partij alsnog op het adres van haar partner, met name B. te Buggenhout verblijft, zoals verklaard door de partner op 29 juli 2021, maar dat bij controles op voornoemd adres op 11, 16 en 18 augustus 2021 werd vastgesteld dat dit niet het geval is. Door in de bestreden beslissing te verwijzen naar de ambtshalve schrapping van de verzoekende partij op 28 september 2021 heeft de verwerende partij rekening gehouden met de mogelijkheid dat de verzoekende partij ook na 16 juli 2021 op het adres van haar partner zou verblijven. Echter bleek uit de vaststellingen van de politie van Buggenhout-Lebbeke, die tot de ambtshalve schrapping van 28 september 2021 hebben geleid, dat dit niet het geval was. De Raad kan dan ook slechts vaststellen dat de verzoekende partij met haar betoog geenszins aantoont dat met bepaalde relevante elementen geen rekening werd gehouden of dat de verwerende partij op onzorgvuldige wijze tot de vaststelling is gekomen dat er dan ook redelijkerwijze kan worden aangenomen dat er sedert 16 juli 2021 geen minimum aan relatie meer is tussen de verzoekende partij en mevrouw M. en dat de gezinshereniging achterhaald blijkt te zijn. Evenmin toont zij aan dat voornoemde motieven foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk zijn.

Met het wijzen op de loutere verklaring van mevrouw M. dat de verzoekende partij *“wel degelijk nog in Buggenhout woont op ons adres, B. (...) 9255 Buggenhout”* opgenomen in een e-mail van 29 juli 2021 – verklaring waarvan het gesolliciteerd karakter niet kan uitgesloten worden en die niet in overeenstemming is met voornoemde vaststellingen van de politie van Buggenhout-Lebbeke – toont de verzoekende partij niet aan dat het motief dat er redelijkerwijze kan worden aangenomen dat er sedert 16 juli 2021 geen minimum aan relatie meer is tussen haar en mevrouw M., foutief, onzorgvuldig dan wel kennelijk onredelijk is.

3.10. Daar waar de verzoekende partij stelt dat het feit dat de referentiepersoon haar zoekt omdat zij haar nodig heeft om haar belastingaangifte in te vullen een teken is dat er nog een levensgemeenschap bestaat, kan zij niet worden gevolgd. Immers heeft de aangifte van de personenbelasting betrekking op de inkomsten van het jaar voordien en dient bij een feitelijke scheiding in het jaar van de belastingaangifte met betrekking tot de inkomsten van het jaar voordien in principe een gezamenlijke aangifte ingediend te worden door de huwelijkspartners, zodat uit het dienen in te vullen van een gezamenlijke belastingaangifte in juli 2021 geenszins kan worden afgeleid dat er op dat ogenblik nog een levensgemeenschap bestaat. Bovendien wijst de Raad erop dat het gezamenlijk invullen van de aangifte in de personenbelasting door de echtgenoten een verplichting is die bij wet is voorzien en dat deze wettelijke verplichting op zichzelf geen bewijs vormt van het bestaan van een minimum aan relatie, van een gemeenschappelijk leven of van een daadwerkelijke en effectieve gezinsband.

3.11. Waar de verzoekende partij stelt dat de samenwoning tussen de echtgenoten niet noodzakelijk is maar een minimum aan relatie vereist is, kan zij worden gevolgd. In zoverre zij meent dat een minimum aan relatie *in casu* duidelijk vaststaat, blijkt dat zij het oneens is met voornoemde motieven van de bestreden beslissing waarin wordt gesteld dat er redelijkerwijze kan worden aangenomen dat er sedert 16 juli 2021 geen minimum aan relatie meer is tussen de verzoekende partij en mevrouw M. en dat de gezinshereniging achterhaald blijkt te zijn, doch slaagt zij er niet in om deze motieven te weerleggen of te ontkrachten. De Raad wijst er in dit kader op dat in de bestreden beslissing niet enkel gemotiveerd wordt dat blijkt dat de verzoekende partij niet verblijft op het adres van de referentiepersoon doch ook



dat, gelet op de melding van 16 juli 2021 van de referentiepersoon dat zij de verzoekende partij nergens kan bereiken, het vaststaat dat de verzoekende partij en de referentiepersoon minstens sinds voormeld moment 'helemaal geen contact meer hebben met elkaar'. De verzoekende partij maakt met haar betoog niet concreet aannemelijk dat het motief *“Er kan dan ook redelijkerwijze worden aangenomen dat er sedert die datum geen minimum aan relatie meer is tussen betrokkene en mevrouw M. (...)”* foutief, onzorgvuldig dan wel kennelijk onredelijk zou zijn.

3.12. Waar de verzoekende partij betoogt dat de verwerende partij haar via de gemeente moest oproepen om gehoord te worden alvorens de beslissing te nemen om haar verblijfsvergunning in te trekken op 13 oktober 2021, dat de verwerende partij de beslissing niet voldoende kon motiveren omdat de verzoekende partij niet werd gehoord, slaagt zij er niet in de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen of te ontkrachten waarin wordt gesteld dat zij verzaakt heeft aan de verplichting om binnen de acht werkdagen haar nieuwe verblijfplaats door te geven, een tijdelijke afwezigheid te melden of een eventueel vertrek naar het buitenland aan te geven, dat zij heden ambtshalve staat geschrapt sinds 28 september 2021 (voorstel daartoe dateert van 8 juli 2021), dat door haar toedoen aldus geen toepassing gemaakt kan worden van artikel 62, §1 van de Vreemdelingenwet, dat het voor de Dienst Vreemdelingenzaken onmogelijk is om haar te verzoeken haar individuele situatie toe te lichten zodat kan getoetst worden of zij eventueel toch het verblijfsrecht verder zou kunnen uitoefenen. Met haar betoog dat de verwerende partij haar moest oproepen toont de verzoekende partij niet aan dat voornoemde motieven – waaruit blijkt dat het voor de verwerende partij onmogelijk was om haar te verzoeken haar individuele situatie toe te lichten – foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk zijn. De verzoekende partij maakt ter gelegenheid van haar verzoekschrift ook geenszins concreet aannemelijk, zoals ook blijkt uit wat voorafgaat en wat volgt, dat indien zij gehoord was geweest zij bepaalde relevante elementen had kunnen naar voren brengen die een invloed had kunnen hebben op het nemen van de thans bestreden beslissing, noch dat de verwerende partij de bestreden beslissing niet voldoende kon motiveren omdat zij niet werd gehoord, zodat haar betoog in die zin niet dienstig is.

In zoverre de verzoekende partij meent dat de referentiepersoon, gelet op haar verklaringen, had kunnen worden opgeroepen overeenkomstig het beginsel van samenwerking tussen de administratie en de burger en de plicht tot zorgvuldigheid om haar te bevragen waar de verzoekende partij zou opgeroepen kunnen worden ondanks haar ambtshalve schrapping op het laatste adres van de echtelijke woonst, merkt de Raad op dat de verzoekende partij, door louter op algemene wijze te duiden op een samenwerkings- en zorgvuldigheidsplicht, geenszins aannemelijk maakt dat de referentiepersoon had kunnen of moeten opgeroepen of gehoord worden teneinde de woonplaats van de verzoekende partij na de ambtshalve schrapping van 28 september 2021 te achterhalen. Bovendien maakt de referentiepersoon geen voorwerp uit van de procedure tot beëindiging van het verblijfsrecht van de verzoekende partij. Zelfs indien kan aangenomen worden dat de referentiepersoon opgeroepen had moeten worden, *quod non in casu*, kan de Raad slechts vaststellen dat de verzoekende partij nalaat toe te lichten welke verblijfplaats van de verzoekende partij of woonplaats alwaar zij had kunnen opgeroepen worden, de referentiepersoon had kunnen opgeven aan de verwerende partij.

Een schending van het hoorrecht wordt niet aannemelijk gemaakt.

3.13. In de bestreden beslissing wordt verder gesteld dat overeenkomstig artikel 42<sup>quater</sup>, §1, derde lid van de Vreemdelingenwet bij een beslissing om een einde te stellen aan het verblijf rekening dient te worden gehouden met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

De verzoekende partij stelt dat zij al meer dan tien jaar in België woont en dat zij elementen heeft aangevoerd die het voor haar bijzonder moeilijk maken om terug te keren naar Irak, met name omdat zij protestant is. De verwerende partij motiveerde hierover in de bestreden beslissing concreet als volgt:

*“Betrokkene bezit sedert 03.01.2018 het verblijfsrecht in België. Hoewel hij reeds sedert 02.08.2010 in België verblijft, hebben de verblijfsaanvragen tussen 02.08.2010 en 03.01.2018 nooit een gunstig gevolg gekend. Betrokkene kreeg in die periode ook meerdere keren het bevel om het grondgebied te verlaten. Er dient opgemerkt te worden dat er geen rechten kunnen worden geput uit periodes van illegaal verblijf of uit verblijfsaanvragen die geen positief gevolg kenden. Betrokkene verblijft dus iets meer dan drieënhalfjaar legaal in het Rijk, wat een relatief korte periode is. Zijn verblijfsduur is niet van die aard dat ze een tegenindicatie vormt voor het beëindigen van zijn verblijfsrecht.*

*Wat de mate van bindingen met zijn herkomstland betreft, moet worden opgemerkt dat betrokkene meerdere asielaanvragen indiende, waarin hij eerst verwees naar familiale problemen die hem zouden verhinderen terug te keren naar Iran, vervolgens speelde op het feit dat hij zich had bekeerd tot het protestantisme waardoor hij de doodstraf riskeerde. Telkenmale werden zijn asielaanvragen geweigerd omdat betrokkene onvoldoende aantoonde dat hij een gegronde vrees had om in Iran te worden vervolgd of er met in slaagde elementen aan te reiken die een gegronde vrees voor vervolgingen zouden aantonen. Waar betrokkene eerst nog aanhaalde familiale problemen te hebben, gaf hij bij zijn vierde asielaanvraag van 07.05.2014 toe dat de asielmotieven die hij bij de drie vorige aanvragen had aangevoerd (o m. zijn familiale problematiek) gelogen waren. Hij gaf eveneens in zijn laatste asielinterview dd. 19.05.2016 aan dat hij af en toe contacten had met vrienden en familie in Iran. De Administratie beschikt echter niet over recentere gegevens. Gezien betrokkene tot op heden nog steeds geen internationale bescherming heeft bekomen en hij bovendien aangaf nog contact te hebben met familie en vrienden in Iran, kan redelijkerwijs worden aangenomen dat de mate waarin betrokkene bindingen heeft met zijn herkomstland, niet van die aard zijn dat ze zich tegen de beëindiging van zijn verblijfsrecht verzetten.(...)*

*Het is bijgevolg redelijk te concluderen dat de huidige elementen niet aantonen dat betrokkene op een wijze is geïntegreerd in België dat het een intrekking van het verblijf in de weg zou kunnen staan."*

Door louter te wijzen op een verblijf van meer dan tien jaar en het feit dat zij protestant is, slaagt de verzoekende partij er niet in om voornoemde motieven – waaruit blijkt dat er rekening werd gehouden met haar lang verblijf in België en het feit dat zij protestant is en dit volgens haar een reden is waarom zij niet kan terugkeren naar Irak – te weerleggen of te ontkrachten. Evenmin toont zij hiermee aan dat voornoemde motieven foutief, onzorgvuldig, niet afdoende of kennelijk onredelijk zijn.

3.14. Door te stellen dat er geen fraude is vastgesteld terwijl zij reeds toegelaten werd tot een verblijf van meer dan drie maanden en dat er geen verzoek om sociale bijstand is ingediend, toont de verzoekende partij niet aan dat het *in casu* foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk was van de verwerende partij om op grond van artikel 42<sup>quater</sup> van de Vreemdelingenwet haar verblijf te beëindigen omdat er redelijkerwijze kan worden aangenomen dat er sedert 16 juli 2021 geen minimum aan relatie meer is tussen haar en mevrouw M. en "(d)e gezinshereniging (...) achterhaald (blijkt) te zijn." Evenmin toont zij hiermee aan dat er met bepaalde relevante elementen in het licht van artikel 42<sup>quater</sup>, §1, derde lid van de Vreemdelingenwet ten onrechte geen rekening werd gehouden. In zoverre zij, met het wijzen op het feit dat zij geen sociale bijstand vroeg, kritiek wenst te leveren op het motief dat zij op economisch vlak allerm minst geïntegreerd is, stelt de Raad vast dat het loutere feit dat zij geen sociale bijstand vroeg geen afbreuk kan doen aan de vaststelling dat zij op economisch vlak allerm minst geïntegreerd is. Immers is deze vaststelling gegrond op de motieven dat de verwerende partij niet over gegevens beschikt waaruit blijkt dat de verzoekende partij actief zou zijn op de arbeidsmarkt of een zelfstandige activiteit zou voeren en dat blijkt dat zij meermaals om geld vroeg, soms onder bedreiging, en er redelijkerwijze kan aangenomen worden dat de economische situatie van de verzoekende partij precair is daar zij het nodig acht om de referentiepersoon te bedreigen. De verzoekende partij weerlegt deze motieven niet.

De verzoekende partij maakt met haar betoog niet aannemelijk dat de bestreden beslissing niet afdoende is gemotiveerd.

3.15. Een schending van artikel 42<sup>quater</sup> van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond. Evenmin blijkt in het licht hiervan een manifeste appreciatiefout of een schending van de materiële motiveringsplicht of van het zorgvuldigheidsbeginsel.

3.16. Het enig middel is ongegrond.

#### 4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

**OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

**Artikel 1**

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

**Artikel 2**

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig maart tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER